

[Ministeren for kulturelle anliggender]

den rigtige form i Statens Kunstfond, også fordi man dér lægger kvalitetskriteriet til grund – et kvalitetskriterium, som denne regering står ganske bag, ikke i dets praktiske udformning, det har regeringen intet med at gøre – hvad der af fagfolk bliver betragtet som kvalitet, skal politikerne holde fingrene fra – men netop dette, at kvaliteten sættes i højsædet.

Det fremgår af lovforslagets bemærkninger, at forslagsstillerne mener, at fondens tildelinger er præget af sammenspished, at det er en snæver kreds af kunstnere, der sidder og uddeler penge til hinanden, og at det er de samme og de forkerte kunstnere, der får legatydelserne. Det ser jeg ingen som helst dokumentation for. Af fondens årsberetninger fremgår det derimod, at fonden har støttet mange forskellige kunstnere, eksperimenterende kunstnere og folkelige kunstnere. Når kunstnere, der har været medlemmer af de forskellige udvalg, på et eller andet tidspunkt er blevet støttet, har det intet at gøre med, at de har siddet i disse udvalg, men med, at det er nogle kvalificerede kunstnere og nogle af de betydeligste kunstnere, vi har i Danmark, der har siddet og bestridt disse opgaver. At de så på et eller andet tidspunkt i deres karriere får et legat eller en støtte, er da af kvalitetsmæssige grunde det eneste rigtige, og det har i hvert fald intet at gøre med, at man sidder og bevilger hinanden penge. Der er heller ingen, der har modtaget støtte i den tid, de har siddet i det pågældende udvalg. Men der må være et personsammenfald. Dels må man have nogle kvalificerede til at bedømme andres værker, dels producerer disse kvalificerede naturligvis selv og kan derigennem opnå støtte.

Jeg synes, det er vigtigt af hensyn til proportionerne at understrege, at bevillingen til Statens Kunstfond er på 10 mill. kr. Det er en meget lille del af det samlede statsbudget. Bevillingen til fondens virksomhed har i øvrigt ikke fulgt den almindelige udvikling i priser i samfundet, og derfor er man på mange måder i dag ikke i stand til at leve op til det formål, man har.

Regeringen vil derfor fremsætte forslag om, i det omfang den økonomiske situation tillader det, at forøge bevillingerne til Statens Kunstfond. Ikke med det beløb, som kunstfondens repræsentantskab har foreslået – det kan vi ikke nå frem til i denne omgang –

men det er i hvert fald således, at vi i 1982 agter at forøge bevillingen med 1 mill. kr. og i 1983 og fremover med 1,3 mill. kr. gennem besparelser på andre områder. Fra 1984 vil bevillingen så indgå i den almindelige regulering, hvilket ikke tidligere har været tilfældet. Det er bl.a. en væsentlig grund til, at bevillingen er blevet udhulet igennem tiden. Det siger sig selv, at bevillingernes regulering er underkastet den samme mekanisme som de øvrige budgetter. Det betyder, at det ikke er en 10 pct.s eller 20 pct.s regulering, men den procentvise regulering, som ifølge regeringens politik foretages af andre offentlige udgifter.

Birte Weiss (S):

Hvis ikke de økonomiske vilkår for Statens Kunstfond var så fortvivlede, som de rent faktisk er, kunne folketinget såmænd godt have taget den årlige og ind imellem også underholdende eksercits i anledning af fremskridtspartiets forslag om at nedlægge Statens Kunstfond.

Man kunne f.eks. – det ville jeg have gjort, hvis det var det, vi skulle – have udtrykt en lidt forundret glæde over, at kunstfondsbevillingens 10 mill. kr. har haft så helt kolossale virkninger, som det fremgår af lovforslagets bemærkninger. Kunstfonden har, siger man fra fremskridtspartiets side, bragt os nær Gulagagtige tilstande. Menneskeheden er blevet statsdirigeret, den har chikaneret de virkelige talenter, Knud Leif Thomsen og Arne Myggen. Den har forkrøbet fortidens selvstændige, rygranke kunstnere til statsapparatets hofsnoge og troubadourer. Den har forårsaget fædrelandsødelæggende behagesyge. Og for at det ikke skal være løgn, har den medført konfor... – det er næsten ikke til at sige – konformitetsforkalkninger, der forhindrer den forargelses-skabende holden sindet åbent. Jeg forstår, at det er lykken, man forhindrer.

Jeg vil godt sige, at efter at have læst disse bemærkninger til lovforslaget igennem – og jeg har faktisk gjort det et par gange – har jeg sendt salig Bomholt en kærlig tanke. Jeg tror egentlig ikke, at Bomholt – og han var en ganske fantasifuld mand – havde forestillet sig, at man kunne nå så meget for sølle 10 mill. kr.

Så vidt fremskridtspartiet.